

Simone Steendijk

'IK BEN OPGEHOUDEN MAN TE SPELEN'

Ze is de jongste korpschef, maar dat is niks nieuws voor Simone Steendijk: ze is altijd overal de jongste. Vaak ook een van de eerste vrouwen in typische mannenbedrijven als het militaire, de Rotterdamse haven en nu bij de politie. Daar voelt onze nieuwe Frits zich nu helemaal thuis. Duidelijk werk, maatschappelijke relevantie en volop uitdagingen. „Ik kijk niet blij naar de toekomst.”

TEKST: MAX STEENBERGHE
FOTO'S: GERARD VAN HAL

Het gebeurt bij haar thuis, op de bank, als we het hebben over de helse keuzes waar ze voor staat. De keus is: moet ze een onderzoeker op een verkrachtingszaak zetten of hem aan de georganiseerde criminaliteit laten sleutelen, die basis is voor vrijwel alle roggigheid in de maatschappij? De vraag is: of ze er wakker van ligt en dat doet ze dus niet. Ze ligt vrijwel nooit wakker. Maar, bekent ze dan, opeens, met iets van verbazing: ja. Toch wel. „Van kinderpornozenaken. Verschrikkelijk verziekt is dat. Je moet zelf materiaal inbrengen, anders mag je niet meedoen. En je kunt je nauwelijks voorstellen hoe jong de slachtoffer-tjes zijn, waarbij mensen hun eigen kinderen willens en wetens opofferen louter voor hun eigen lustgevoelens. Walgelijk. Onmenselijk.”

Ze schudt het gauw van zich af. Herstelt zich gelijk. De barst in het pantser zit meteen weer dicht. Het waren slechts seconden in het urenlange gesprek waarin ze geen blad voor de mond neemt, vrijuit praat, weinig onderwerpen schuwt, maar zich niet echt zal blootgeven. Simone Steendijk is geen vrouw waar je doorheen breekt, die haar binnenkant laat zien zonder dat ze dat zelf expliciet toestaat. Haar houding, haar lichaam, vooral haar blik geven constant aan: tot hier. En niet verder. Echt niet. Geen millimeter. Ooit viel een artikel in de krant verkeerd en belde ze op. Om haar visie te delen. Maar dan bijna twintig minuten lang, een woordensalvo waar de telefoon rood van opgloeide. Zelden is uw verslaggever zo vaak zo gemeend succes toegewenst voor een interview.

Charme

Niet dat ze een boeman is, of een rauwdouwer. Ze zal zich ergens een straatvechter noe-

men, maar dat was vroeger, zegt ze er meteen achteraan. Nee, ze kan juist op en top vrouwelijk zijn. Meisjesachtig. („Op het secretariaat moeten ze me er soms aan herinneren dat ik korpschef ben”). Niks mis met het gebruiken van je vrouwelijkheid, is het motto dat ze uitdraagt op lezingen over feminisme. „Je charme is je belangrijkste wapen. Zet het in waar je kunt.” En dat doet ze zelf ook. Regelmatig. „Maar ze weten dat ze net zo makkelijk argumenten kunnen krijgen.”

Argumenten zat, maar feitelijkheden niet. Internetspeurders sporen het hele internet af, maar komen niets persoonlijks over haar tegen, behalve haar marathontijden (4.13 in Rotterdam, 2.05 in Eindhoven). Haar race naar de top neemt niet meer dan drie regels in beslag: een record-cv. Ze schreef dikke rapporten, oorverdovende onderzoeken, maar de Simone blijft achter de Steendijk verscholen. Kom, vooruit, FRITS zette haar al eens in de

FOTO EIGEN BEZIT

Top-10 van meest invloedrijke vrouwen, dus voor deze keer dan maar. „In dat blad kan het geen kwaad.” Afspraken worden na moeizaam onderhandelen via haar secretariaat gemaakt. Maar als de grote dag dan eindelijk aanbreekt is ze de hartelijkheid zelve.

Om te zien hoe ze werkt, mag voor deze ene keer een journalist aanschuiven bij het overleg

van het korpsmanagement. Allemaal commissarissen. Veel mannen, drie vrouwen. Simone zit naast haar tweede man Huub Schalken. Beetje onderuit. Moderne bril op de neus maar ze zal geen minuut door haar papieren bladeren: ze kent haar dossiers. Speelt een beetje met haar nagels (wow, die nagels! Kunstwerkjes, elke maand een ander design,

echte blikvangers). Ze bemoeit zich ogenschijnlijk weinig met de discussies. Ze vraagt weinig, maar wel in de trant van: ‘kunnen we dat niet gewoon gaan doen dan?’ Of: ‘Volgens mij hadden we dit heel anders afgesproken.’ Of: ‘Waar blijft het resultaat dan?’

Op tafel ligt de procedurele kluwen bij een eerwraakzaak. De heren hebben het over alle

complicaties van sturing en regie om dochters aan een Iraanse vader te laten ontsnappen. Simone hoort het aan, vraagt dan plompverloren: „Waar is de moeder in dit verhaal.” En aan het eind van de discussie: „Hoe gaat het nu met die meiden?”

„Dat is een verbeterpunt waar ik op blij ha-

meren”, zegt ze later. „De politie mag meer slachtoffergericht werken. Er zijn veel moeilijke kanten aan onze positie – hoe ver kan je met zo’n man meedenken in zijn cultuur en wanneer moet je rigoureu Westers ingrijpen – maar daarnaast gaat het ook om die ander. We moeten de dader pakken, maar de dag na een overval of een ongeluk ook even bellen met het slachtoffer. ‘Hoe gaat het met je?’”

‘IK HOU VAN DUIDELIJKHEID. VAN DIRECTHEID. NIKS MIS MEE’

We zitten dan al in een gloednieuw über-trendy restaurant te smikkelen. Ze koken met vloeibare stikstof. Vindt ze leuk, leuker dan de geijkte sterrententen. Zij is in uniform. Kraakhelder („Mijn man wast, maar we strijken elk zelf onze shirts”). Ze is altijd in politieblauw, dat brengt de positie nu eenmaal met zich mee, maar thuis is ze dol op jurkjes. „Ik heb er veertig, en dat voor twee dagen in de week. Met ruim tweehonderd paar schoenen. Heerlijk.”

Dat, en die nagels, haar prescence, haar aandacht, haar houding, haar hele zijn schreeuwen het uit: ‘hier ben ik’. ‘Ik ben eigenzinnig en ambitieus’ was de tweede zin van haar beëdigingtoespraak tot de plots verstrakkende regioburgemeesters. Weer: „Niks mis mee. Het is zo en laat het maar duidelijk zijn. Ik hou van duidelijkheid. Van directheid. Ik sta waar ik voor sta en dat is ook: nooit half werk. Als je mij meekrijgt, krijg je me ook helemaal.” Of iedereen daar even blij mee is, laten we even in het midden.

Macho

Ze valt graag op, zegt ze, maar verbaast zich er ook over want als meisje was dat niet zo. Er is ergens een omslag gekomen. Op de militaire academie, waarschijnlijk. Daar kwam ze omdat ze te jong was voor de politie. „Het lag niet voor de hand, maar het verbaasde ook niemand. Ik wilde iets direct; universitair was

al gauw te vaag en het moest maatschappelijke relevantie hebben. Ik wilde iets betekenen.”

„Ik was geen meisjes-meisje. Twee broers, hardwerkende ouders, dus geen warm kopje thee na school. Gaf niks maar de KMA was wel een ander uiterste. Macho, grof taalgebruik, nadruk op het fysieke. Als je iets langzamer liep, was het meteen: ‘heb je haar weer’. Ik ben daar lang in meegegaan. Ook schelden, hard trainen en zelfs die mannentijden halen bij sport maar na twee jaar was opeens: hier heb ik geen zin meer in. Ik moest teveel inleveren van mijn identiteit. Stoppen dus.”

„Even wilde ik weggaan, maar ik ben er ook een van afmaken en ik hield gewoon op met het me aantrekken van wat anderen verwachten dat ik ben. Ik paste me niet langer in een profiel dat het mijne niet was. Dus: meisje worden en durven zijn. Ik ben wie ik ben en als dat niet goed genoeg is, zien we het wel. En zodra ik het losliet, werd ik tot mijn verbazing veel makkelijk geaccepteerd.”

Op de academie koos ze niet voor land- maar de luchtmacht. „Vanwege de cultuur. Net een slag relaxter, vliegers zijn vrijbuiters.” Maar omdat ze wel wilde weten of ze een echt soldaat was als het er op aankwam, liet ze zich voor de VN uitsturen naar Israël. „Eerst de Golanhoogte, maar daar was geen bal te doen. Zat je de hele dag naar schapen te kijken die af en toe op een mijn liepen.” En dus werd het Zuid-Libanon en vlogen de kogels wel om haar oren. „Ik merkte dat ik het kon. Sterker: ik werd ooit beschoten samen met een 55-jarige oude rot. Maar hij bevroor. Ik leerde dus

PASPOORT

Naam: Simone Steendijk
Geboren: 10-07-1967, Roosendaal
Familie: gehuwd met Elmar Hermans (Koninklijke Luchtmacht)
Opleiding: KMA, NSOB (master public Administration)
curriculum vitae:
 1985 (Koninklijke Luchtmacht)
 (1995 hoofd logistiek Gilze-Rijen)
 1998 ECT Rotterdam
 2002 Politie Rotterdam-Rijnmond
 (2005 districtschef R-Noord)
 2009 Politie Brabant Zuid-Oost, waarnemend korpschef
 2010 Korpschef

meteen dat ervaring zeker niet alles zegt.”

Het onder vuur liggen was een belevenis, maar niet meer dan dat. „Ik heb de film wel vaak teruggedraaid. Want er zat iets scheef. Ik heb anderen niet geholpen. Dat mocht absoluut niet, maar ik ben wel tot drie keer toe uit de jeep gesprongen. Maar weer ingestapt. Rationeel had ik juist gehandeld, maar emotioneel niet en ik heb wel last gehad van die morele verantwoording.”

En papa en mama Steendijk? „Tja. Ze stonden natuurlijk niet te springen, maar ze hebben me altijd de ruimte gelaten om dat te doen waarmee ik gelukkig dacht te worden. En...“ Ze grinnikt: „Ik laat me echt niet tegenhouden.” Toch ging ze weg bij het militaire. Ze was inmiddels opgeklommen tot hoofd logistiek in Gilze-Rijen en het zou de staf in Den Haag worden. „Maar ik was weer te jong. Op mijn 22ste had ik al veertig man onder me, ik was majoor met 27, maar op mijn 30ste zou ik pas op de plaats moeten maken. En dat was niks voor mij. Dus stond ik even stil op dat kruispunt. Wilde ik wachten? Weg uit de actie en naar de staf? Nee dus. Dus ging ik weg.”

Ze had maar één sollicitatiebrief nodig. Die ging naar de Rotterdamse haven, containerbedrijf ECT. Ze lacht tevreden. „Een impulsief genomen, maar juist besluit. Veel rauwer kon het niet.” Wat haar trok? „Juist die uitdaging. Laten zien dat vrouwen meetellen, ook daar. Bijna trapte ik opnieuw in de val tot iemand me waarschuwde: ‘je wordt net zo’n haantje als de rest’. Dat heb ik goed in mijn oren geknoopt en opnieuw bleek juist mijn vrouw-zijn mijn toegevoegde waarde. Die koester ik, al blijf ik liever met mannen werken. Die zijn direct, zeggen wat hen niet bevalt. Vrouwen kunnen iets nog jaren achter je aan laten slepen.”

„Het lag me prima. Ik leerde er marchanderen in plaats van bevelen, moest met de vakbonden om tafel en dat lukte. Ja, ik repareerde alles met mijn charme. Met een leuke lach op je gezicht kun je de ergste dingen zeggen en er mee weggelopen. Mooi dat ik de enige manager was die toen geen staking aan z’n broek kreeg want als het die lui éven niet bevalt gaan ze meteen zitten en is het afgelopen.”

En toch ook daar weer weg. „Het bedrijf werd overgenomen door Chinezen en opeens regeerde het geld. De menselijke factor werd ondergeschikt en daar kon ik niet mee omgaan. Ik ben niet echt commercieel. En nadat ik eerst vijfhonderd man had aangenomen moest ik er nu 160 ontslaan. Dat was de laatste

druppel.”

Dus werd het, dankzij een vacature, de oude liefde. Politie. „Ik kwam voor een P&O-functie maar die avond belden ze op: ik was te dynamisch, ik kon meteen bureauchef worden.” En daar bleef het niet bij, snel was ze hoofd van heel Rotterdam-Noord. Het ging goed. „Ik had een mooi rugzakje. Vanuit het militaire kwam strakke sturing en planmatig denken, dankzij het bedrijfsleven weet ik mijn weg met geld, met budgetten en efficiënt bedrijfsvoeren.” De liefde was wederzijds. Het korps scoutte haar als chef, vroeg haar even l ater zelf voor Eindhoven.

‘TWEË KEER FOUT DOEN, DAN DE GEVANGENIS IN. OF EEN FLINKE BOETE’

En dat voor een broekie, een buitenbeentje. Zij: „Ik ben opgehouden me daar tegen te weren. Op dit niveau telt het niet eens meer mee of je de details van het straatwerk kent, maar dat moet je ook niet in willen halen. Ik ben een zij-instromer. Nou en? Daarom breng ik heel wat andere dingen mee. Doe daar je voordeel mee. En zeur niet.”

Niet dat ze nooit op straat heeft gelopen.

„Natuurlijk doe je dat. Als er een moord was, ging ik ook meteen kijken. En ook nu klim ik regelmatig nog achterin een auto, bij een inval sta ik ’s ochtends bij de briefing. Maar ik laat me niet oplaaien, ik zou alleen maar in de weg lopen. Ik heb ook geen wapen meer bij me, dat schept verwachtingen die ik niet kan waarmaken. Al zal ik echt wel handelend optreden als hier buiten iets gebeurt. Hoewel ik geen handboeien heb. Ach, dan verzin ik wel een list.”

Politie dus. Ze zit overduidelijk perfect op haar plaats. Ze knikt. „Er komen heel wat dingen samen die ik belangrijk vind in mijn leven. Mijn drang naar onvoorspelbaarheid, avontuur, er zijn voor mensen, zowel binnen het korps als voor de maatschappij... Misschien dat ik ooit nog iets ga doen in het humanitaire,

maar voorlopig zit ik goed.”

Humanitair, er zijn voor de mensen: mooi. Maar ze moet ook de sterke arm zijn in deze losgeslagen maatschappij. „Nou, losgeslagen? Dat zijn we nog niet hier, maar er zitten wel veel foute onderstromen en die wil ik indammen. Proberen althans. We doen alsof we tolerant zijn in Nederland maar dat zijn we dus echt niet. Daar maak ik me wel zorgen om. Ook om hoe we weer vat krijgen op onze jongeren want ouders raken hun gezag kwijt. En dat heeft niks met cultuur of achtergrond te maken: het komt in de beste gezinnen voor!” En dan is er nog de georganiseerde misdaad. Een pijnpunt. Een actiepunt, verbetert ze. „Het is voor veel burgers ver van hun bed, maar de meeste diefstal, inbraak en overvallen zijn daar wel naartoe te herleiden. Die moet dus aangepakt. Niet alleen oprollen, want dat is net als bij de jeugd: Als de politie er bij komt, is ze eigenlijk te laat. Het moet niet gebeuren. Je moet barrières opwerpen. Het ze lastig maken. Ze platcontroleren, hun geld afpakken. Alle middelen gebruiken die je hebt.”

En, geeft ze toe, ze voelt zich wel eens in de steek gelaten. „De strafmaat is hier wel erg laag. Ik zie m’n verdachten zelf ook zitten in zo’n rechtszaal. Dan kunnen ze schattig knipogen, maar uit de papieren blijkt zo’n jongen zes straatroven op zijn naam te hebben. En dan helpt een taakstraf echt niet meer. De eerste keer misschien, maar als hij het nog eens doet, heeft dat niet geholpen. Dan moet je naar andere middelen grijpen.”

„Hij lacht er om als hij weer een plantsoentje moet harken. Het wordt al anders als het bij hem in de straat is. Maar ik zeg: twee keer fout doen, dan de gevangenis in. Of een flinke boete. Wetenschap heeft uitgewezen dat dat het hardste raakt. Dus als ze een auto in de fik steken, dan moeten ze ook de dagwaarde betalen. Hebben ze het geld niet? Scooter afpakken.”

Het is dweilen met de kraan open, verzucht de burgerij. „Dat gevoel komt wel eens op”, beaamt ze, „Maar ik waak er voor. Als de politie geen morele verantwoording meer voelt, is het afgelopen met de maatschappij. Wij moeten er gemotiveerd in blijven gaan en dat is ook een van mijn drijfveren: het beste uit mensen halen.”

Keerkanten

De borden zijn allang weg –ze eet muizenhapjes- en we gaan naar haar huis. Een giga-Volvo, taupe met wit, chauffeur voorin. Ze reed

zelf Alfa, maar die reed ze meistens kapot. Pas als ze het notitieblokje omhoog ziet gaan, gordt ze zuchtend haar gordel om. „Voorin wel, hoor.”

Onderweg hebben we het over thuis, privé, vriendjes – niet zo veel -, haar man. Squadroncommandant en Chinook-piloot. Ook al zo'n vuurvreter! „Nou, hij is relaxter dan ik. Brengt me met mezelf in balans, wijst me er op dat er meer is in het leven dan die baan.”

Nee, ze zeggen dat ze zich geen zorgen maken over elkaar, maar dat doen ze natuurlijk wel. „Al heb ik er bij een uitzending als Afghanistan meer last van dat hij weg is, dan dat hij in gevaar zou zijn.”

Ze is wel getrouwd („Dat hadden maar weinig mensen verwacht, maar dit is de man met wie ik de rest van mijn leven wil delen”). Maar er zijn geen kinderen en die zullen er ook

nooit komen. „Een bewuste keuze. Jong al gemaakt. Ik ben er te ambitieus voor, ik heb er geen plaats voor in mijn leven”, zegt ze frank. Dan, op aandringen: „En, inderdaad, ik zie teveel keerkanten van deze maatschappij om er kinderen in te zetten. Ik kijk niet echt vrolijk naar de toekomst. En dan gaat het niet alleen over klimaat of economie.”

Maar net dan stoppen we. Thuis. Een dorp, ver weg. „Genoeg tijd om onderweg helemaal terug te schakelen naar mezelf. Het kleine dorpse is een mooie tegenhanger van de grote stad. Eindhoven is leuk hoor, hip. Maar zo heb ik allebei.”

Ze gaat zelf voor om een Rhodesian Ridgeback weg te voeren, een kalf van een hellehond. Verklaart dan de kust veilig. Het huis is ruim en verrassend klassiek. „Iedereen verwacht iets moderns”. Beelden gemaakt door haar

moeder. Brons, marmer. Bescheiden souvenirs van fantastische reizen; het ene jaar trekken, het andere fietsen, maar dan wel in Brazilië en Tibet en Tanzania en China. „Prachtig om te zien dat mensen zonder iets toch hevig gelukkig kunnen zijn.”

En dan hebben we het opeens over de helse keuzes. Die móet ze maken, haar korps zit vol maar is eenvijfde onderbemand. Werk te veel, mensen te weinig. „En dan moet ik kiezen. Terwijl dat niet kan, niet mag. Maar het moet. Nou, dan moet het maar. Mijn criterium: ik moet het kunnen uitleggen. Ook aan de vader van het verkrachte meisje, ook aan de van haar tasje beroofde bejaarde. Waarom de ander eerder aan de beurt is dan hij, zij. En tot nu toe kan ik het uitleggen. Als ik dat niet meer, kan hou ik op.”

Maar ze houdt niet op. Zij niet.